

Suomen matemaattinen yhdistys 1868–2018

Suomi on yhdistysten maa. Yhdistysrekisterissä on – sen jälkeen kun sieltä vuonna 2017 poistettiin yli 30 000 passiiviseksi muodostunutta nimeä – noin 105 000 yhdistystä. Aika moni yhdistys on myös ”tieteellinen”. Tieteellisten seurojen valtuuskunnalla on lähes 300 yhdistysjäsentä ja näissä neljännesmiljoona henkilöjäsentä.

Yhdistysrekisterin tietojen mukaan *Matemaattinen Yhdistys – Matematiska Förening* on rekisteröity vuonna 1941, ja sana Suomen on tullut mukaan sen nimeen vuonna 1953. Matemaattinen ja Yhdistys muuttivat pienialkukirjaimisiksi vuonna 1992.

Suomen tieteelliset seurat ovat tietysti eri-ikäisiä. Vanhin lienee *Societas pro fauna et flora*

fennica. Se perustettiin jo vanhan Turun Akatemian piirissä vuonna 1821. Kuuluisimpia tieteelliseksi luettavia yhdistyksiä on vuonna 1831 alkunsa saanut *Suomalaisen Kirjallisuuden Seura*. Ensimmäinen Suomen nykyisistä neljästä tiedeakatemiasta, *Suomen Tiedeseura, Societas Scientiarum Fennica*, on vuodelta 1838. (Se ei saanut nimittää itseään akatemiaksi, koska tällaisia sai tsaarin valtakunnassa olla vain yksi.) Mutta muita Suomen matemaattista yhdistystä vanhempia suomalaisia tieteellisiä seuroja ei ole ainakaan helppo keksiä.

Nyt onkin niin, että Suomen matemaattista yhdistystä ei alkuaan perustettu erityisesti tieteelliseksi seuraksi. Se oli Helsingin yliopistoon sitoutunut opiskelijayhdistys. Euroopan yliopistojen opiskelijoilla oli jo

¹ Kirjoittaja kiittää Eero Saksmania monista täydennyksistä. Myös Aatos Lahtisen, Jouni Luukkaisen ja Marjatta Näätäsen esittämät huomiot ovat kirjoitusta kohentaneet.

keskiajalta alkaen ollut tapana muodostaa kansakuntia eli osakuntia. Turun Akatemiassa ja sen seuraajassa Helsingin Keisarillisessa Aleksanterin-yliopistossa ylioppilaat oli jaettu maakuntapohjaisiin osakuntiin aina vuoteen 1854 asti. Tuolloin osakunnat, poliittisista syistä, kiellettiin ja korvattiin tiedekuntapohjaisella järjestelmällä, ylioppilastiedekunnilla. Osakunnat laillistettiin uudelleen vuonna 1868, samana vuonna, jona Matemaattinen yhdistys sai alkunsa.

Tiedekuntakokoukset olivat nimittäin osoittautuneet kovin jäykäksi ja vähän kiinnostusta herättäväksi kokoontumismuodoksi, ja oli syntynyt ajatuksia muodostaa ylioppilasyhteisöjä kapeamman rekrytointiperusteen pohjalta. Vappuna 1868 pidetyssä fyysis-matemaattisen ylioppilasosaston kokouksessa ylioppilas **Fredrik Wilhelm Fabritius** (1845–95), sittemmin Kiovaan observaattoriksi päätyneet tähtitieteilijä, oli esittänyt ajatuksen matemaattisesta yhdistyksestä, mutta virallinen aloite niin matemaattis-tähtitieteellisen, fysikaalis-kemiallisen kuin luonnonhistoriallisenkin ylioppilasyhdistyksen perustamisesta tuli yliopiston taholta.

Uuden yhdistyksen perustava kokous pidettiin 20. marraskuuta 1868. Puhetta johti matemaattis-luonnontieteellisen osaston dekaani, fysiikan professori (mutta ennenkin kemisti) **Adolf Moberg**

(1813–1895). Hän esitti perustettavan yhdistyksen toimenkuvaksi tiedekuntayhdistyksissä noudatettun käytännön mukaisesti yhdistyksen varttuneempien jäsenten pitämiä esitelmiä, mutta matemaatiikan professori **Lorenz Leonard Lindelöf** (1827–1908) käytti puheenvuoron, jonka mukaan

”Esitelmien ei suinkaan tarvitse olla pitkiä eikä erityisen vaivalloisesti, huolellisesti ja aikaa vievästi valmisteltuja kuten tiedekuntakokouksissa, jotka sen takia ovat usein jäykkiä ja vailla mielenkiintoa, vaan niiden pitäisi olla aivan lyhyitä jäsenten välisiä tiedonantoja vailla juhlallisia ja prameilevia sanamuotoja.”

Yhdistyksen ensimmäiset säännöt on hyväksyttiin jo noin kaksi viikkoa myöhemmin, 2. joulukuuta 1868 pidetyssä kokouksessa. Niiden ensimmäinen pykälä määrittelee yhdistyksen tarkoituksiksi ”tieteellisin tiedonannoin ja keskusteluin ylläpitää ja kohottaa mielenkiintoa matemaattisiin opintoihin yliopistossa”. Jäseneksi otettiin ilman muuta yliopistoon kuuluvat henkilöt, siis opiskelijat, mutta myös ulkopuoliset saattoivat päästä jäseniksi, jos yhdistyksen kokouksen enemmistö siihen suostui. Jäsenmaksuksi esitettiin yhtä markkaa vuodelta. Joitakin vuosia myöhemmin todettiin, että kun yliopisto on ottanut vastatakseen kokousilmoitusten kustannuksista, jäsenmaksusta voidaan luopua.

Ajatus matemaattisen ylioppilasyhdistyksen perustamisesta ei varmaan ollut pelkästään kotimainen. Samoina vuosina ainakin moniin Saksan yliopistoihin perustettiin vastaavanlaisia yhteisöjä. Myös Ison-Britannian johtava matemaattinen yhdistys, kolme vuotta ennen suomalaista seuraa perustettu *London Mathematical Society*, aloitti toimintansa nimellä *University College Mathematical Society*. Sen jäsenistössä University Collegen opiskelijat ja opettajat olivat kuitenkin pian vähemmistönä. Jo vuonna 1852 oli Ruotsissa perustettu *Naturvetenskapliga studentsällskapet i Uppsala*; siinä oli fyysis-matemaattinen jaos, joka kehittyi vuonna 1889 perustetuksi itsenäiseksi ja yhä toimivaksi paikallisyhdistykseksi *Matematiska föreningen i Uppsala*.

Matemaattisen yhdistyksen kattamiin opinaloihin kuului alkuaan myös tähtitiede ja matemaattinen fysiikka. Puheenjohtajaksi itseoikeutetusti valittu Lorenz Lindelöf oli itsekin alkanut uransa tähtitieteilijänä, ja yhdistyksen johdossa olivat myös tähtitieteen professori **Karl Krueger** (1832–1896) ja fysiikan professori **August Sundell** (1843–1924) – molemmat olivat hoitaneet myös matematiikan professuuria Lindelöfin toimiesä yliopiston rehtorina ja hänen siirryttyään yliopistosta Koulu-ylihallituksen johtajaksi vuonna 1874. Yhdistyksen ensimmäisinä

sihteereinä olivat **Herman Fr. Öhrbom** (1848–84), sittemmin Kuopion lyseon lehtori, ja **Sakari Levänen** (1841–98). Levänen, joka myös ajoittain hoiti matematiikan professuuria, tuli aikanaan yhdistyksen puheenjohtajaksi.

Yhdistyksen kokouksissa pidettyjen esitelmien tieteellistä tasoa kuvataan yleensä melko vaatimattomaksi. Lindelöf ei katsonut voivansa esitelmöidä varsinaisesta erikoisalastaan variaatiolaskennasta, mutta käsitteli kuitenkin ratkaisemiaan isoperimetrisia ongelmia. Tammikuussa 1874 esiintyi myös yliopiston rehtoriksi kohonnut Adolf Moberg puhuen geometrian perusteista – asiahan oli ajankohtainen, epäeuklidisen geometrian tultua keksityksi. Epäeuklidinen geometria oli ollutkin yhdistyksen kokouksissa esillä jo ennen Mobergin esiintymistä. Kun Moberg esitti paralleeliaksiooman todistuksen, niin Lindelöf joutui-kin sitä oikomaan.

Matemaattisen yhdistyksen piirissä esiintyi myös – pöytäkirjojen mukaan vuonna 1881 – ajatuksia oman julkaisun perustamisesta. Julkaisulla oli jo nimi, *Tidskrift utgifven af matematiska föreningen i Helsingfors*, ja julkaisutoimikuntakin, mutta konkreettisiin tuloksiin ei päästy.

Yhdistyksen toimintakieli oli luonnollisesti ruotsi. Mutta jo vuonna 1872 Lindelöf esitti Matemaattiselle yhdistykselle suomenkielisen matemaattisen

sanaston kehittämistä. Lindelöf oli vuonna 1864 julkaissut ruotsiksi analyttisen geometrian oppikirjan, ja siitä oli tarkoitus tehdä suomenkielinen käännös. Kääntäjä oli **Kaarlo Suomalainen** (1850–1907), monipuolinen kirjallisuus- ja lehtimies, joka kuitenkin oli matematiikkaakin opiskellut ja toimi myöhemmin Sortavalan seminaarin matematiikan lehtorina. Vuonna 1876 ilmestynyt käännös sisälsi ”suomalais-muukalaiset ja muukalais-suomalaiset sanaluettelot”. – Ehdotuksia alkeismaatematiikan suomalaiseksi sanastoksi oli kyllä jo pitkin 1800-lukua esitetty sanomalehtiartikkeleissa.

Alkuinnostuksessa oli kaavailtu, että yhdistys kokoontuisi kuukausittain, mutta käytännössä kokouksia oli puolenkymmentä vuodessa. Kokoontumispaikkana oli vuonna 1870 valmistunut Ylioppilastalo ja kokoontumisaika perjantai-ilta. Kokousten osallistujamäärä vaihteli kymmenen kahden puolen.

Lindelöfin seuraajaksi matematiikan professorin virkaan oli vuonna 1877 nimitetty maineikas ruotsalainen **Gösta Mittag-Leffler** (1846–1927). Hän ei muuttaman vuoden pituisena Helsingin-kautenaan juuri osallistunut yhdistyksen toimintaan. Parina vuonna hänet tosin mainitaan tuleen valituksi referoimaan uutta matemaattista kirjallisuutta. Vuonna 1885 yhdistyksen puheenjohtajana on matematiikan profes-

soriksi 1883 tullut **Edvard Rudolf Neovius** (1851–1917), mutta sitten yhdistys näyttää vaipuneen horrokseen, ainakin säilyneiden pöytäkirjojen valossa.

Matemaattinen yhdistys sai uuden sysäyksen toiminnalleen lokakuussa 1892. Tuolloin jo yhdeksän vuotta matematiikan professorina ollut Edvard Neovius kutsui vuosia toimimattomana olleen yhdistyksen jälleen koolle. Sihteeriksi valittiin tuolloin **Sophus Lien** tuloksista väitöskirjaa kirjoittanut **Ernst Lindelöf** (1870–1946), Lorenz Lindelöfin poika, ja yhdistyksen toiminta hahmotettiin selvästi aikaisempaa tieteellisemmäksi. Jo yhdistyksen uudelleenjärjestäytymiskokouksessa Lindelöf pitikin esitelmän. Vielä samana vuonna yhdistyksessä oli ensimmäinen naispuolinen esiintyjä. Hän oli ”fröken Söderhjelm” eli **Sanny Söderhjelm**, sittemmin **Estlander** (1866–1935), Suomen ensimmäisen naisprofessorin, historioitsija **Alma Söderhjelmin** (1870–1949) sisar. Sanny Söderhjelm oli Suomen ensimmäinen matematiikka pääaineena valmistunut naispuolinen maisteri. Hän toimi pitkään Helsingin yksityisen ruotsalaisen tyttökoulun matematiikan opettajana.

Ernst Lindelöf nimitettiin matematiikan professoriksi vuonna 1903, ja hän oli myös Matemaattisen yhdistyksen puheenjohtajana tuosta vuodesta aina vuoteen 1944. Myös sihteerintehtäviä

hän hoiti ”oman toimen ohessa” 1930-luvun alkuun asti. Ernst Lindelöfin mittava opettajantyö antaa aiheen kutsua häntä Suomen matematiikan isäksi. Lindelöfin oppilaat esiintyivät lähes kaikki Matemaattisessa yhdistyksessä. Yhdistyksen kokouksissa ovat esitelmöineet niin **Felix Iversen**, **Kalle Väisälä**, **Frithiof Nevanlinna**, **Ralf Backlund**, **Pekka Myrberg**, **Nils Pipping**, **Vilho Väisälä** ja **Rolf Nevanlinna** kuin **Lars Ahlforskin**.

Ensimmäinen ulkomainen esitelmöitsijä Matemaattisessa yhdistyksessä lienee ollut ruotsalaistunut unkarilainen **Marcel Riesz** vuonna 1926. Vuonna 1927 esiintyivät itävaltalainen funktioteoreetikko **Egon Ullrich**, Rolf Nevanlinnan oppilas ja Lindelöfin oppikirjan *Johdatus korkeampaan analyysiin* saksantaja, ja ruotsalainen **Harald Cramér**. (Cramér kävi pitämässä esitelmän vielä tämän kirjoittajan sihteerikautena vuonna 1979; muistan kuljettaneeni häntä äitini punaisella kupla-Volkswagenilla lentokentältä.) Kansainväliset vieraat olivat kuitenkin maailmansotien välisenä aikana harvinaisia: vain yhdeksän on kirjattu tältä ajalta. – Ensimmäisen kerran yhdistyksen nimissä Helsingin ulkopuolella piti esitelmän **Klaus Vala**. Hän puhui vuonna 1960 Oulussa aiheenaan Reaaliluvut.

Kun Ernst Lindelöf väistyi yhdistyksen puheenjohtajan paikal-

ta, häntä seurasi Rolf Nevanlinna. Nevanlinna siirtyi kuitenkin pian ulkomaille, ja yhdistys sai vuonna 1948 toisen pitkäaikaisen puheenjohtajan P.J. Myrbergistä (1892–1976). Yksi Myrbergin lukuisista tiedepoliittisista avauksista (Suomalaisen Tiedeakatemian historian kirjoittanut **Jyrki Paaskoski** nimittää P.J. Myrbergiä tiedemoguliksi) oli perustaa yhdessä aika hiljattain toimintansa aloittaneen Suomen Fyysikkoseuran kanssa puolikansantajuinen matemaattis-fysikaalinen aikakauskirja. Lehden niin matemaatikoille kuin fyysikoille sopiva nimi *Arkhimedes* oli sekin Myrbergin idea. Arkhimedeksen ensimmäinen numero ilmestyi 1949, Myrberg päätoimittajana. Päätoimittajan tehtävässä Myrberg jatkoi aina vuoteen 1973. Häntä seurasi toinen matemaatikko, **Raimo Lehti** (1931–2008), joka päätoimitti Arkhimedesta vuoteen 1987. Sittemmin Arkhimedeen päätoimittajuus on kiertänyt julkaisijajärjestöjen edustajien kesken. – Arkhimedeen julkaisijajärjestöjen joukkoon tuli vuodesta 1974 myös Fysikersamfundet i Finland, ja lehteä johtamaan tuli kolmen julkaisijajärjestön edustajista koostuva valtuuskunta.

Matemaattinen yhdistys liittyi myös alusta alkaen vuodesta 1953 ilmestyneiden tanskalaisen *Mathematica Scandinavica* -aikakauskirjan ja norjalaisen julkaisun *Nordisk Matematisk Tidsskrift*, sittemmin *Normat*, taustayhteisöjen

joukkoon.

P.J. Myrberg luopui yhdistyksen puheenjohtajuudesta vuonna 1962. Samalla hänet ja Nevanlinnan veljekset nimitettiin kunniajäseniksi. Myrbergiä seurasi yhdistyksen puheenjohtajana vuonna **Olli Lehto** (s. 1925). Lehdon jälkeenkin puheenjohtajat ovat olleet Helsingin yliopiston piiristä: **Seppo Rickman** (1985–92), **Mika Seppälä** (1992–96), **Antti Kupiainen** (1996–2001), **Kari Astala** (2001–06), **Mats Gyllenberg** (2006–11), **Matti Lassas** (2011–16) ja **Eero Saksman** (2016–).

Lehdon vuoteen 1985 jatkuksena puheenjohtajakautena Matemaattinen yhdistys kansainvälistyi. Kokouksesitelmistä noin 90 % oli ulkomaalaisten vierailijoiden pitämiä. Olipa yhdistyksellä vaihtosopimuskin Unkarin matemaattisen yhdistyksen, *Janos Bolyai* -seuran kanssa. Sen puitteissa vuoden 1980 vaiheilla kaksi unkarilaista matemaatikkoa kävi Suomessa ja kaksi suomalaista Unkarissa. Yhdistys oli myös edustettuna vuonna 1978 perustetussa *European Mathematical Council* -elimessä. Vuonna 1990 syntyi pitkällisten valmistelujen jälkeen *Euroopan matemaattinen seura*, joka rekisteröitiin Suomeen. Luonnollisesti sen yhteydet Suomen matemaattiseen yhdistykseen ovat säilyneet läheisinä: Euroopan yhdistyksen toimisto sijaitsee Helsingin matematiikan laitoksen yhteydessä, kirjanpito hoidetaan

Suomessa, ja sen kulloisenakin varainhoitajana toimii suomalainen matemaatikko, tällä hetkellä Mats Gyllenberg.

Kotimaata toki muistettiin myös. Matemaattisen yhdistyksen toiminta oli keskittynyt Helsinkiin, mutta yliopisto- ja korkeakoululaitoksen laajenemisen myötä matemaatiikkaa tehtiin jo paljon muuallakin. Vuoden 1963 tammikuussa järjestettiin – Helsingissä kuitenkin – ensimmäiset matemaattikkopäivät. Matemaattikkopäivien tarkoituksena oli koota Suomen matemaatikot aika ajoin yhteen kuulemaan, mikä on tutkimuksessa ja muutenkin ajankohtaista eri puolilla maata. Päiviä järjestettiin ensin epäsäännöllisesti, vuonna 1964 Helsingissä, 1969 Jyväskylässä (käytettiin hyväksi edellisenä vuotena yhdistyksen satavuotisjuhlan järjestämiseen myönnetyn valtionavustuksen ylijäämää), 1975 Helsingissä, 1980 Oulussa ja 1983 Otaniemessä. Seurasi aika, jona päivät olivat joka kolmas vuosi, vuorotellen pääkaupunkiseudulla ja muualla. Ohjelmakin oli alkuun kiintiöity: jokaiselta matemaatiikan laitokselta oli ainakin yksi esitelmä. Vuonna 1998 ne saivat uuden nimen Matemaatiikan päivät. Matemaatiikan päivien esitelmätarjonta on muuttunut kansainvälisemmäksi ja niiden käyttökieleksi on tullut englanti. Myöhemminä vuosina päivien väliaika on supistunut kahteen vuoteen ja ne pidetään

vuorotellen eri paikkakuntien matemaatiikan laitoksilla, viimeksi kuluvana vuonna Joensuussa, ja seuraavat vuonna 2020 Oulussa.

Vuonna 1949 **E.J. Nyström** ja **Felix Iversen** ehdottivat yhdistykselle Ernst Lindelöfin muistomitalin lyömistä. Mitali tehtiinkin, ja se valmistui seuraavan vuoden keväällä. Kun mitalien myynti oli tuottanut jonkin verran ylijäämää, yhdistys rupesi jakamaan *Ernst Lindelöfin palkinnon* nimellä kulkevaa vuotuista opinnäytetyöpalkintoa Helsingin yliopistossa tehdystä parhaasta matemaatiikan pro gradu -työstä. Ensimmäisen palkinnon sai **Leo Kaila** vuonna 1950. Palkinnonsaaja sai vaatimattoman rahapalkinnon lisäksi Lindelöf-mitalin, niin kauan kuin niitä riitti. Vuosina 1990–2006 Lindelöfin palkinnon seurana olivat *Eläke-Varman palkinnot* tai apurahat; Lindelöfin palkinto oli varattu alunperin nimenomaan Helsingin yliopistossa tehdyille opinnäytteille. Nykyään palkinto jaetaan parhaalle koko Suomessa tehdyille matemaatiikan pro gradu -työlle.

Vuodesta 2000 alkaen matemaatiikan päivien yhteydessä on jaettu matemaatiikkapalkinto matemaatiikan yhteiskunnallista vaikuttavuutta ylläpitäneille henkilöille. Ensimmäinen palkittu oli **Marjatta Näätänen**. Viimeisimmän palkinnon, joka jaettiin vuoden 2018 tammikuussa, vastaanotti **Kirsi Peltonen**. Palkinto

myönnettiin hänelle projekteista, jotka luovat yhteyksiä matemaatiikan ja taiteiden välille.

1990-luvun puolivälin aikoihin matemaattisen yhdistyksen toimenkuva täydentyi parillakin tieteen ja sen popularisoinnin välimaastoon sijoittuvalla aktiviteetilla. Jo vuonna 1973 Matemaattisten Aineiden Opettajien Liitto MAOL oli pyytänyt yhdistykseltä apua Kansainvälisiin matemaatiikkaolympialaisiin lähetettävän koululaisjoukkueen valintaan ja valmennukseen. Toiminta jatkui parikymmentä vuotta ilman selvää taustaorganisaatiota (suurelta osin tämän kirjoittajan ylläpitämänä), kunnes vuonna 1995 Suomen matemaattiseen yhdistykseen muodostettiin Valmennusjaosto nimenomaisesti Suomen kansainvälistä koululaismatemaatiikkakilpailuosallistumista hoitamaan. Jaosto on yhteistyössä Valkeakoskella toimivan Päivölän Kansanopiston kanssa ylläpitänyt ympärivuotista kilpailuvalmennustoimintaa.

Huoli matemaatiikan opetuksen tilasta sai yhdistyksen niin ikään vuonna 1995 muodostamaan toimikunnan, jonka tehtävänä oli etsiä keinoja matemaatiikan ja sen opettamisen edistämiseksi. Konkreettinen tulos oli nuorille ja opettajille suunnattu verkko- ja paperilehti *Solmu*. Solmun synty ja sen ylläpito hyvinkin pitkään oli ennen muuta Marjatta Näätäsen ansiota.

1990-luvulla yhdistys järjesti useita teemavuotia eri matemaatiikan aloilta, jolloin hakijoiden joukosta valitut matematiikan alat saivat rahoitusta useiden oman alansa konferenssien järjestämiseen vuoden aikana. Yhdistys on ollut monesti muulloinkin taustalla järjestettäessä Suomessa pidettyjä alan kansainvälisiä kokouksia. Näistä suurimpana toki vuoden 1978 Kansainvälinen matemaattikkokongressi ICM, ja viimeisimmistä esimerkkinä Meeting of Young Mathematicians in Finland 2015. Yhdistyksen aktiivisuutta kokousten tai kansainvälisten vierailujen järjestämisessä rajoittaa tehokkaasti se käytännöllinen tosiseikka, että Suomen Akatemia lopetti vastaavanlaisten yhdistysten rahoittamisen 2000-luvun taitteessa. Yhdistyksen pienet ja jatkuvasti hupenevat pääomat käytetäänkin käytännössä pelkästään Lindelöf-palkinnon maksamiseen, ja vuotuiset jäsenmaksut valtaosin Arkhimedes-lehden painatuskuluihin. Yhdistyksen isännöimien tieteellisten kokousten joukkoon luonnollisesti luokituvat myös nyt järjestettävän 150-vuotisjuhlakokouksen ohella vastaavat tapahtumat yhdistyksen täyttävässä 100 vuotta vuonna 1968 ja 125 vuotta vuonna 1993. Edellisestä näissä tapahtumista suomalainen Fieldsin mitalisti Lars Ahlfors oli itse oikeutetusti puhujien joukossa, jälkimmäisessä kunniavierana.

Matemaattisen yhdistyksen 150 vuotta ovat vankka todistus yhdistyksen elinvoimasta. Yhdistyksen jäsenmäärä on viimeisten kolmenkymmenen vuoden aikana vaihdellut noin 300:n ja 350:n välillä. Toisaalta tuo puolitoista vuosisataa on pääosin kulunut vastaavanlaisille yhdistyksille tyypillisesti aika matalaa profiilia noudattaen. Matemaattisen yhdistyksen vähäisestä julkisesta näkyvyydestä saa todisteita saa vaikkapa tietosanakirjoista: yhdistys mainitaan vasta 1980-luvulla ilmestyneissä. Yhdistyksen merkittävät toimihenkilöt eivät myöskään juuri näytä kirjanneen tehtäviään yhdistyksessä henkilömatrikkeleihin. Matematiikan tunnettuuden ja arvostuksen lisäämisen puolesta esitetään eri tahoilla mielipiteitä. Pitäisikö myös Matemaattisen yhdistyksen profiilia nostaa, vai onko vallitseva tila hyvä? Tähän voisi jäsenistö vastata, jos sillä aikaa ja mielenkiintoa olisi.

Lähteitä

- Suomen matemaattisen yhdistyksen kokouspöytäkirjoja 1868 - .
- Suomen matemaattisen yhdistyksen vuosikertomuksia Arkhimedes-lehdessä.
- Finsk Biografisk Handbok. G.W. Edlunds Förlag 1903.
- Kansallinen Elämäkerrasto. WSOY 1927-34.
- Helsingin yliopiston ylioppilasmatrikkeli 1853-1899. <https://ylioppilasmatrikkeli.helsinki.fi/1853-1899/>.

Sloan Evans Despeaux: A voice for mathematics. Victorian mathematical journals and societies. Raymond Flood, Adrian Rice ja Robin Wilson (toim.): Mathematics in Victorian Britain. Oxford University Press 2011, s. 155-174.

Gustav Elfving: The History of Mathematics in Finland 1828-1918. Suomen Tiedeseura 1981.

Oiva Ketonen: Matemaattisen Yhdistyksen vaiheita 1868-1948. Arkhimedes 1/1949, s. 35-39.

Olli Lehto: Suomen matemaattinen yhdistys 100 vuotta. Arkhimedes 1/1969, s. 1-4.

Olli Lehto: Suomen matemaattisen yhdistyksen 125-vuotiselta taipaleelta. Arkhimedes 3/1993, s. 203-217.

Olli Lehto: Tieteen aatelia. Lorenz Lindelöf ja Ernst Lindelöf. Otava 2008.

Olli Lehto: Matemaattiset tieteet. Suomen tieteen historia 3, WSOY 2000, s. 20-79.

Jyrki Paaskoski: Oppineiden yhteisö. Suomalainen Tiedeakatemia 1908-2008. Otava 2008.

Mika Seppälä: Katkelmia Suomen Matemaattisen Yhdistyksen historiasta. Arkhimedes 4/1985, s. 231-236.

Arild Stubhaug: Att våga sitt tärningskast. Gösta Mittag-Leffler 1846-1927. Atlantis 2007.